

**Milí žiaci,
prečítajte si o našich vynikajúcich krasokorčuliaroch.**

**Po rozcvičení si odmerajte počet sed-l'ahov za minútu a pošlite na email
brozmanova@sosmt.sk**

Ondrej Nepela - víťaz ZOH v Sapore 1972,
3 násobný majster sveta,
5 násobný majster Európy,
8 násobný majster Československa

Od narodenia legendy slovenského aj svetového krasokorčuľovania, olympijského víťaza, trojnásobného majstra sveta a päťnásobného majstra Európy Ondreja Nepelu, uplynulo v piatok 22. januára 70 rokov. Kariéru svetoznámeho slovenského krasokorčuľariara, ktorý predvádzal svoje umenie na prelome šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov minulého storočia, lemovali nielen medaily, ale aj obdiv mnohých ľudí v bývalom Československu.

Ondrej Nepela sa narodil 22. januára 1951 v Bratislave. Náročná športová disciplína mu učarovala ako sedemročnému chlapcovi. Na malom čiernobielym televízore v roku 1958 sledoval vystúpenie ďalšej legendy slovenského krasokorčuľovania Karola Divína na majstrovstvách Európy v Bratislave.

Nepela pred obrazovkou tancoval a napodobňoval víťaza európskeho šampionátu, a tak ho o pár dní mama priviedla do oddielu, kde sa budúceho olympijského víťaza za pohár malinového lekváru ujala trénerka Hilda Múdra. Vtedy ešte nikto netušil, že z osudového stretnutia Nepelu a Múdrej sa zrodia úspechy, ktoré sa hlboko zapíšu do histórie slovenského krasokorčuľovania.

Podľa slov Múdrej nebol jej zverenec až taký ohromný talent a všetko si musel tvrdo odpracovať. „Bol ohromne poctivý. Aj v škole, veď bol dobrý žiak. A poslúchal na slovo a bol skromný. No na ľade si všetko musel vydrieť, lebo nebol až taký veľký talent. Napríklad voľné jazdy. Tie som ho musela naučiť od kroku do kroku. Nemal v sebe až také cítenie sluchu a rytmu, ale vždy skočil, ako mal natréňované. Aj neskôr v revue, kde jazdil ako majster sveta, vždy odskákal to svoje,“ spomínala na zverenca trénerka Hilda Múdra.

Silnými stránkami Nepelu boli koncentrácia, pokoj a rozvaha. Slovo tréna bolo pre neho neznáme. „Ja keď som stávala za mantinelom, vždy som vedela, že urobí a odvedie to, čo vie a čo trénoval. Tak to bolo aj na olympiáde. On nepatril k tým trémistom, čo sú v tréningu vynikajúci a potom, keď príde súťaž, vybuchnú. Pretože sú nervózni a nevedia odovzdať, čo natrénovali.

Preto som mohla byť za tými mantinelmi vždy pokojná,“ opísala Múdra, ktorej rukami neskôr prešli aj ďalší vynikajúci krasokorčuľariari Eva Bergerová-Grožajová, Jana Mrázková-Dočekalová, Agnesa Búřilová-Wlachovská, Marián Filc, Miroslav Šoška, Sandra Dubravčičová, Miljan Begovič či Jozef Sabovčík.

Nepelu 21. decembra 2000 vyhlásili za najúspešnejšieho slovenského športovca 20. storočia. Cenu za neho prebrala práve Hilda Múdra, ktorá ho viedla počas jeho celej 15-ročnej športovej kariéry. Pod jej vedením získal osem titulov majstra Československa. Štartoval na troch zimných olympijských hrách, v roku 1964 v Innsbrucku obsadil 22. miesto, o štyri roky neskôr v Grenobli bol už ôsmy. Na ZOH v Sappore v roku 1972 patril už k favoritom, čo dokázal ziskom zlatej medaily.

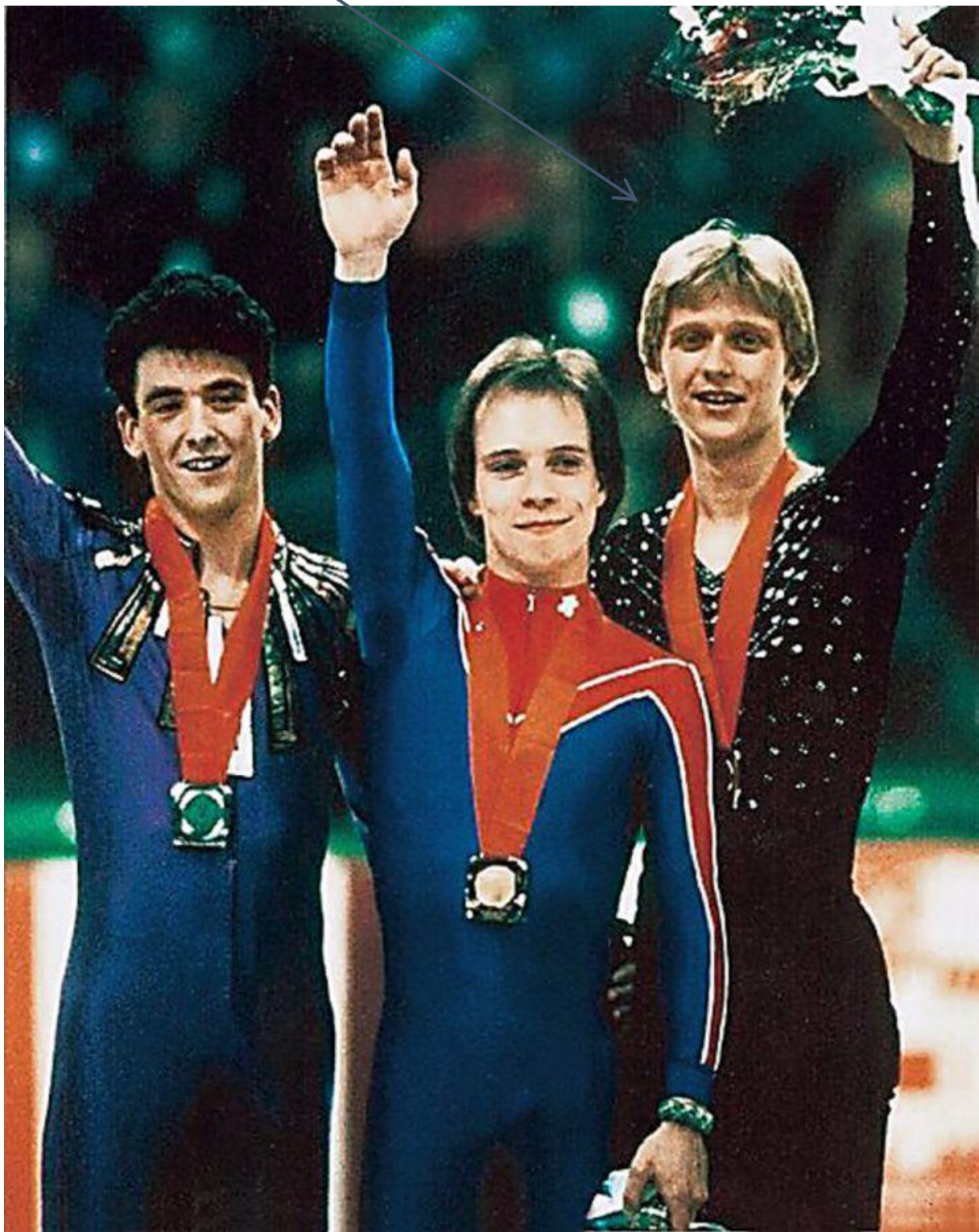
Krasokorčuliarsku dominantnosť potvrdzoval Nepela aj na európskych a svetových šampionátoch. Na majstrovstvách sveta získal v rokoch 1971, 1972 a 1973 zlaté a v rokoch 1969 a 1970 strieborné medaily. Na európskych šampionátoch mu päťkrát (1969, 1970, 1971, 1972, 1973) zavesili na krk zlatú medailu. Z ME si trikrát (1966, 1967, 1968) odniesol aj bronz.

Najlepší športovec bývalej Československej socialistickej republiky (ČSSR) za rok 1971, po ktorom nesie názov zimný štadión v hlavnom meste SR, ukončil svoju famóznú kariéru v roku 1973 ziskom titulu majstra sveta práve na domacom bratislavskom ľade. Korčule však nezavesil na klinec, ale pôsobil ako sólista v ľadovej revue Holiday on Ice.

Záver života prežil v Mannheime vo vtedajšej Nemeckej spolkovej republike (NSR), kde po zisku trénerskej licencie aj koučoval. Medzi jeho zverencov patrila napríklad nemecká krasokorčuliarka Claudia Leistnerová, ktorá sa v roku 1988 stala majsterkou Európy. Nepela, ktorý krasokorčuľovaniu obetoval takmer celý život, zomrel v Mannheime vo veku 38 rokov oficiálne na rakovinu lymfatických uzlín. Okolo jeho smrti však kolujú aj informácie, že príčinou bol AIDS spôsobený vírusom HIV.

V roku 2019 Nepelu uviedli do Svetovej krasokorčuliarskej siene slávy. Spolu s ním sa do prestížnej spoločnosti zaradili aj niekdajší reprezentanti ZSSR Natalia Bestemjanovová spolu s partnerom Andrejom Bukinom, Nemka Gabriele Seyfertová a úspešná ruská trénerka Jelena Čajkovská.

Jozef Sabovčík - 3.miesto ZOH Sarajevo 1984,
2 násobný majster Európy

Je prvým krasokorčuliarom v histórii, ktorý skočil na medzinárodnej súťaži štvoritý skok. Tiež je známy pod prezývkou *Jumping Joe* (slov. Skákajúci Joe - Jožo), ktorú získal počas svojej profesionálnej kariéry.

Je známy za svoj excelentný "tuck Axel" či salto vzad s doskokom na jednu nohu.

Jozef Sabovčík je historicky tretím slovenským krasokorčuliarom, ktorý získal na zimných olympijských hrách medailu. Na svojom konte má bronz zo sarajevských ZOH z roku 1984. Ziskom bronzového olympijského kovu sa zaradil za legendy slovenského krasokorčuľovania Ondreja Nepelu, zlatého z ZOH v Sappore (1972) a Karola Divína, strieborného z ZOH v Squaw Valley (1960).

Okrem vzácneho olympijského bronzu má Jozef Sabovčík nemenej významné dva tituly európskeho majstra (1985, 1986) a v roku 1983 na majstrových Európy získal striebro. Jeho bohatú aktívnu kariéru zdobia aj šesť titulov majstra Československa.

Do histórie svetového krasokorčuľovania sa zapísal štvoritým skokom - odpichnutým rittbergerom, ktorý sa mu podarilo skočiť 31. januára 1986 v Kodani ako prvému na svete.

Rodák z Bratislavy Jozef Sabovčík sa narodil 4. decembra 1963.

S krasokorčuľovaním začal ako šesťročný vďaka babke, ktorá ho k tomuto náročnému športu priviedla. Absolvent bratislavského Gymnázia Ladislava Novomeského krasokorčuľovať začal pod rukami trénerských legiend Hildy Múdrej, Ľudmily Lojkovičovej a Agnesy Búřilovej.

Športovú, v tom čase amatérsku kariéru Jozefa Sabovčíka sprevádzali aj mnohé zranenia. V roku 1986 sa podrobil náročnej operácii kolena, po ktorej bol donútený ukončiť aktívnu činnosť.

Najprv odišiel do Nemecka, kde trénoval deti. Neskôr zakotvil v Toronte, kde pracoval ako zástupca firmy s hudobníkmi. Po stretnutí s kanadským krasokorčuliarom Tollerem Cranstonem začal znovu trénovať a ako prvý na svete sa naučil skákať salto dozadu s dopadom na jednu nohu. Už ako kanadský občan a profesionálny krasokorčuliar do roku 2013 vystupoval v mnohých krasokorčuľarských show či exhibíciách.